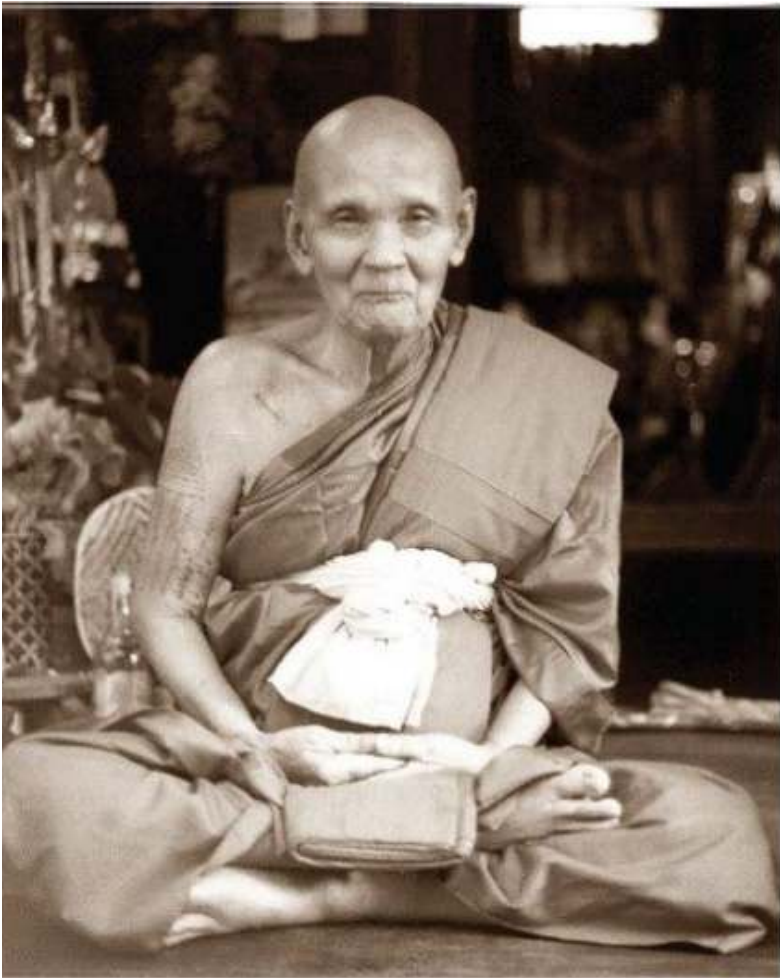

เวลาเหลืออีกไม่มากแล้ว ให้รีบพากันปฏิบัติ

ปฏิบัติแล้ว โกรธ โลก หลง
ของแกลคน้อยลงหรือเปล่าละ
ถ้าลดลง ช้ำก็ว่าแก้ไขได้

ขอให้ลงมือทำทันที ข้ารับรองว่าต้องสำเร็จ
ส่วนจะช้าหรือเร็วนั้น อยู่ที่ความเพียรของผู้ปฏิบัติ

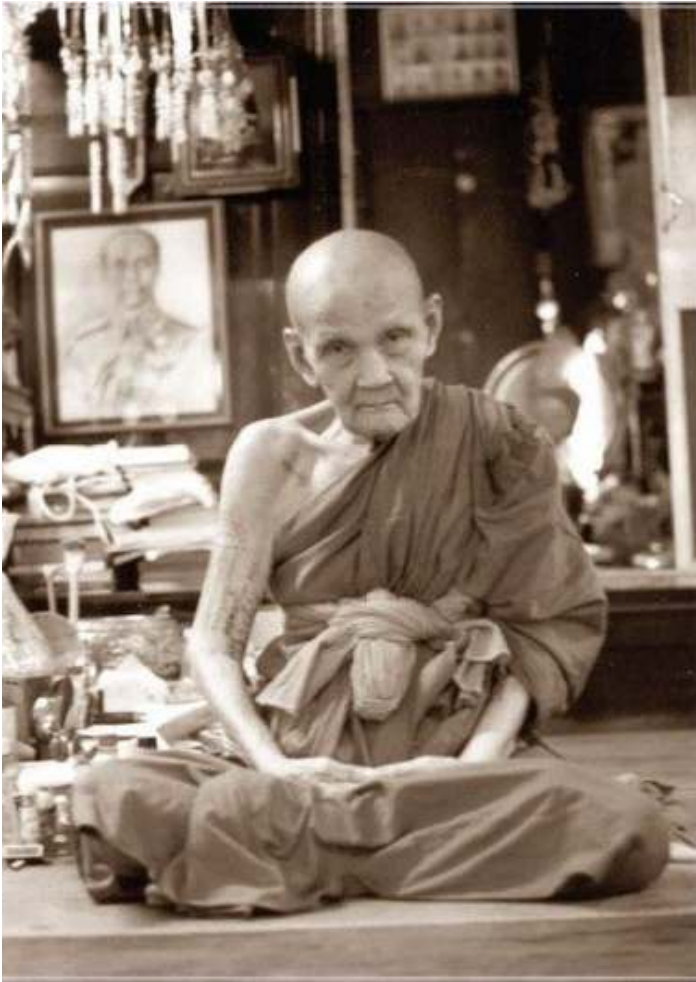
พุทธัง ชัมมัง สังฆัง
ไตรสรณคมน์นี้แท้ละ พระดี
คนเรานี้ก็แปลก ข้าโง่ของจริงกลับไม่เอา
จะเอาของปลอม

เอางานคือการศึกษาปฏิบัติธรรมเป็นงานหลักของชีวิต
เป็นการทำงานที่แท้จริงของชีวิต

คนที่กล้าจริง ทำจริง เพียรปฏิบัติอยู่เสมอ
จะพบความสำเร็จในที่สุด
ถ้าทำจริงแล้วต้องได้แน่ๆ

เหมือนกับเรากินข้าว ไม่ต้องคาดหวังให้มันอึด
ค่อยๆ กินไปมันก็อึดเอง ภาวนาก็เช่นกัน...

อยากเป็นก็ไม่ว่า ไม่อยากเป็นก็ไม่ว่า
ทำใจให้เป็นกลางๆ
ตั้งใจแน่วแน่ในกัมมฏฐานที่เรายึดมั่นอยู่นั้น
แล้วภาวนาเรื่อยไป

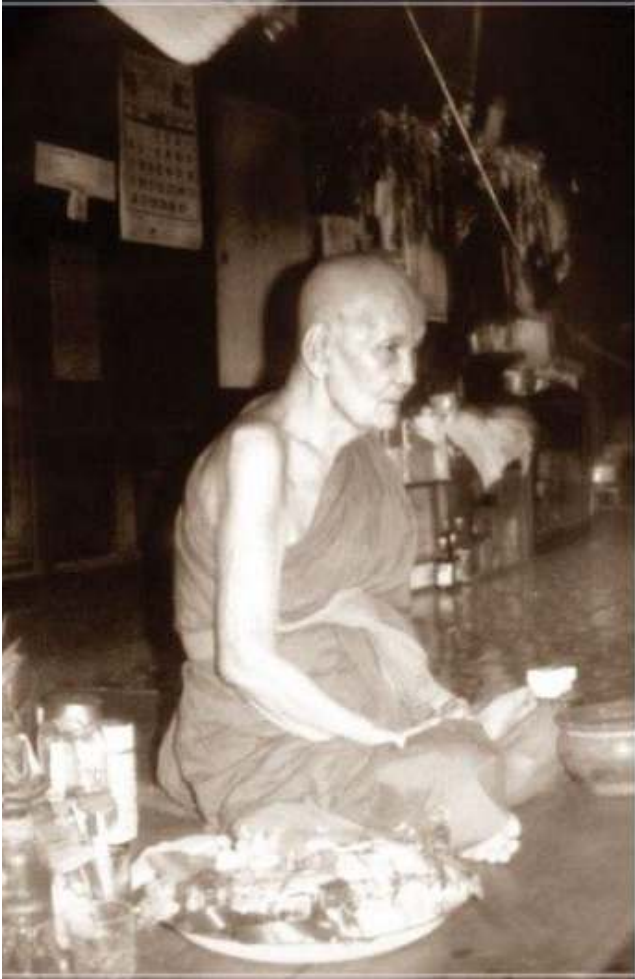

จงปฏิบัติอย่างคนโง่ อย่าปฏิบัติอย่างคนรู้มาก

ที่ว่าสำเร็จนั้นสำเร็จที่จิต ไม่ใช่สำเร็จที่ฐาน
คนที่ภาวนาเป็นแล้ว
จะทิ้งจิตไว้ที่ปลายนิ้วชี้ก็ยังคงได้

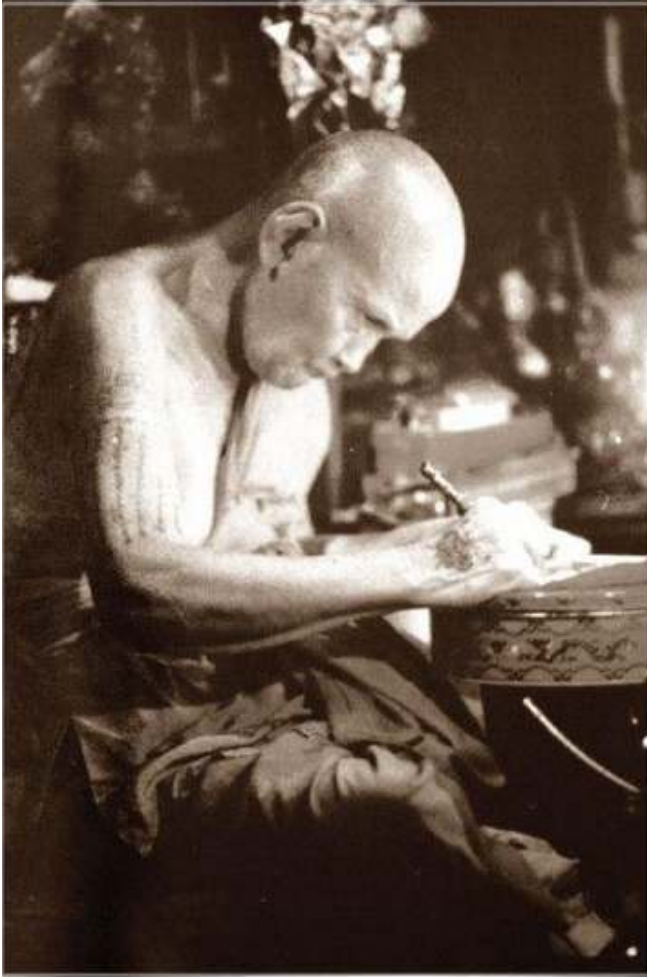

ผู้ปฏิบัติทองหมั้นคูจิต รักษาจิต

ขยันก็ให้ทำ ชี้เถียงจกให้ทำ
ถ้าวันไหนยังกินข้าวอยู่ที่ท้องทำ
วันไหนเลิกกินข้าวแล้วนั้นแหละ จึงค่อยเลิกทำ

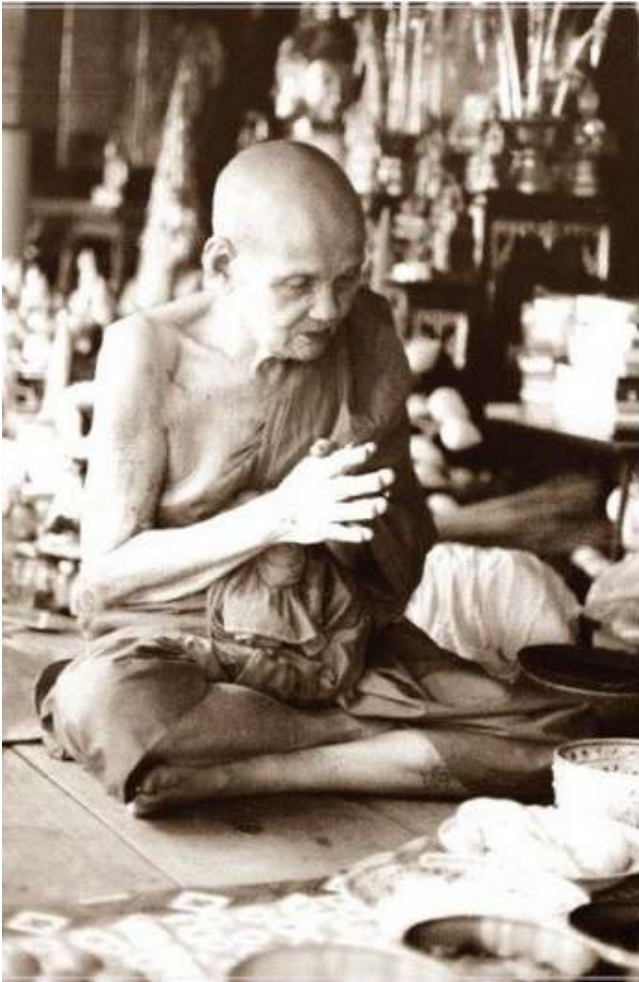

ที่แก่ทำทุกวันนี้ เพื่อตัวตัวเอง ไม่ใช่เพื่อข้า

แก่ไม่ปฏิบัติหนึ่งวันนี้ เสียหายหลายแสน
วันหนึ่งก็มีความหมาย
ข้าฝากให้แก่ไปคิดเป็นถาวรบ้าน

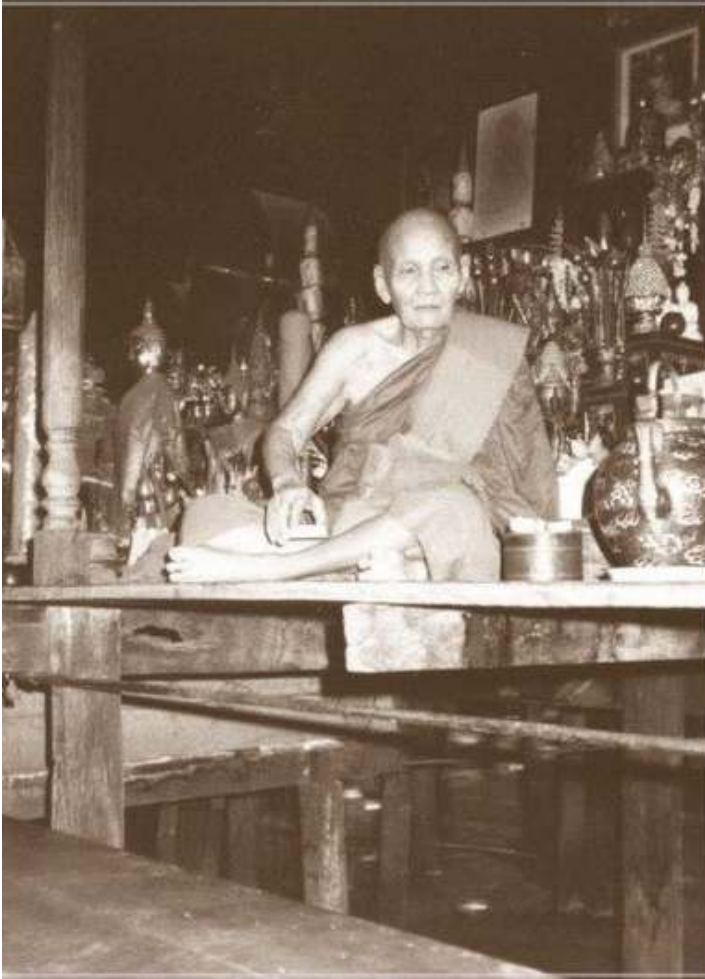

คนเราเกิดมาไม่เห็นมีอะไรดี
มีดีอยู่อย่างเดียว สวคมนตรี ivaพระ
ปฏิบัติภาวนา

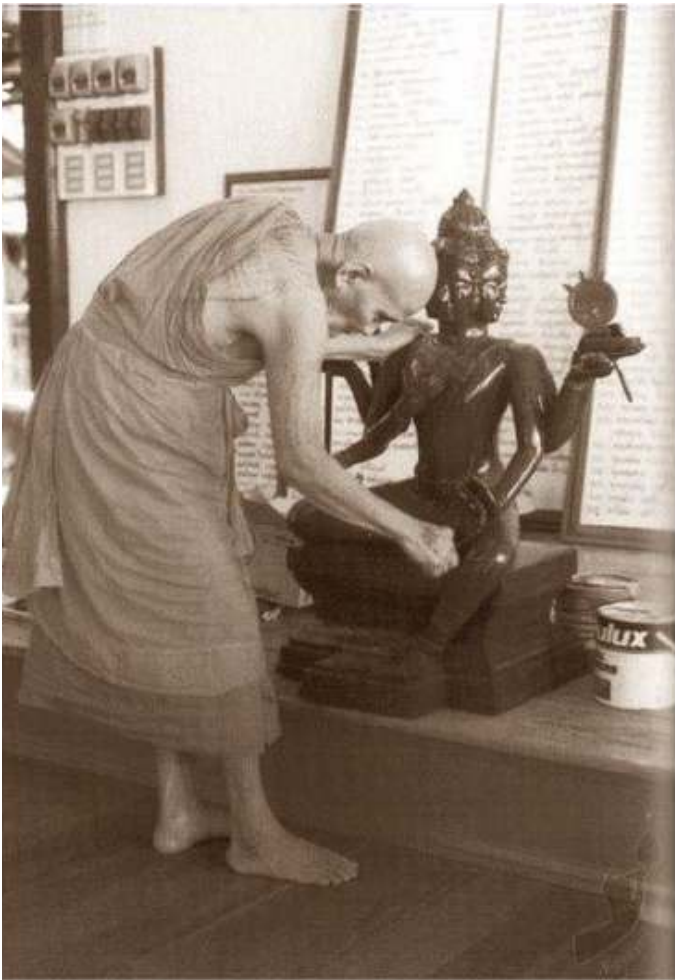

ถ้าเราเชื่อจริง ทำจริง มันก็เป็นของจริง
ของจริงมีอยู่ แต่เรามันไม่เชื่อจริง
จึงไม่เห็นของจริง

ถ้าแก่หันไป แกก็ไม่เห็นอะไร
แต่ถ้าแก่เห็นแล้ว แกก็ไม่ต้องหันไปหาอะไร

คนเรานั้น ถ้าไม่มีทุกข์ ชั้วมั่ง สั้งมั่ง
เป็นของดีภายใน ถึงแม้จะได้ของดีภายนอกไปแล้ว
ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร

แถมจะมาหวังให้ข้าคอยส่งพวกแกไม่ได้
แกต้องส่งตัวแกเอง

พวกแกนะ เมื่อไม่จริง เคี้ยวเมื่อ เคี้ยวอยาก

ข้าไม่มีอะไรให้แก
(ธรรม) ที่สอนไปนั้นแหละ ให้รักษาเท่าชีวิต

ถึงอย่างไรก็ขออย่าได้ทิ้งการปฏิบัติ
ก็เหมือนนักมวยขึ้นเวทีแล้วต้องชก
อย่ามัวแต่ตั้งท่าเงอะๆ งะๆ